

verhu z mnogoterimi lepotinami okinčano smreko, ki jo še zdaj imenujejo Majo. Sicer so, kakor piše J. v. Hammer (Wien, Jahrb. III p. 158), postavljali Majovko splošni materi Bhavani (Venus Urania).

Maran (Moran) t. j. mórsk, vóden.

Marjana, kar je polétju nasproti (v Indiškem pomeni marana smert.)

Markopeti kar Koltki (markotny pomeni siten, čmeren, verdriesslich, v Poljskem).

Markopole, kar je bilo podzemeljskemu bogu posvečeno.

Marovit, večerno solnce; kakor Jutrovit jutrenje, Jarovit spomladnje, Porevit zimsko. Steblo mar kakor mor pomeni v slovenskem zginjajoče reči.

Mena, Menula, Menes so z luno v zvezi, v. Lel.

Merovit kar Marovit.

Milda, Milina kar Lada.

Milostke (Milostky, Gratiae.)

Od Lade se bere (H. str. 346.) — „Ipsa Dea curru aureo vehebatur, quam duo albi columbuli et duo cygni trahebant. Adstabant tres nudae virgines seu Gratiae (?) manibus innexis, eo positu, ut singulae singulis terga obverterent. Od teh tréh podob pravi Papanek („Hist. Slav.“ p. 172): Hae nuncupabantur Slavis Milostky“.

Mogilke so imenovali pesmi, ki so jih ob vélikem prazniku boginje Lade na grobéh (mogilah namesti gomilah), kamor so jedi nosili, peli.

Mokoš, Makoš, Mokošla ali Makošla, bog vode, povodnji in dežja.

Mora boginja, ki ponoči ljudi terpinči.

Moras (Morus, Moraus) skoraj kar Mora. Od tod Morussi lesni duhovi (Faunen und Satyren). Morena boginja zime v. Mora.

Motolica, Maha, Matoha, kar Bobo itd.

Mura kar Mora.

Muzgi, vitez in polbog.

(Dalje sledi.)

Šolska roba.

Vaje za spisje. Pridni učenc. Pridni učenc se rad in veselo učí in hodi rad v šolo. V šoli pazi na vsako učnikovo besedo; naloge na tanko

izdeluje; za nauk se vedno pripravlja. Pridnega učenca imajo radi učniki in starši, in bo enkrat srečen človek.

Primerjanje reči. Pero in kreda. Podobna sta si: Oba sta za pisanje, oba sta bela (če je gosno pero), oba se rabita v šoli in tudi doma. — Podobna si nista: Pero je pripogljivo, kreda pa se zdrobi. S peresom pišemo na papir, s kredo pa na desko ali na tablo. Pero pomakjemo pri pisanju v črnilo, krede pa ne. Pero je gosje ali pa jekleno; kreda pa se dobiva iz zemlje.

Nož in vilice. Podobna sta si: Oba sta mizna oprava, ojštra in imata rog; oba nareja nožar. — Podobna si nista: Nož se mora večkrat brusiti, vilice pa ne. Nož ima klinjo, vilice pa imajo roglje. Z nožem režemo, z vilicami pa nabadamo jedila.

Kosa in serp. Podobna sta si: Kosa in serp režeta; oba sta kriva, imata ojštrino in rob, in sta iz jekla; oba se morata brusiti in klepati, da sta za rabo. Podobna si nista: Kosa je malo, serp pa je zelo zakrivljen. Kosa je široka, serp pa vozek. Kosa ima dolg, serp pa kratek ročnik. Koso rabijo kosci, da kosé travo, serp pa rabijo žanjice, da žanjejo žito.

Zastavice. Jaz naredim mostove čez reke in jezera; vendar imam rad le varne in lahke popotnike. (Led.)

Prav malo jedó ljudje brez mene, pa tudi malo jedó, če sém sama pri njih. (Sol.)

Sem mala, pa tudi velika, voglata, pa tudi okrogla; včasí imam dovolj živeža; včasí pa me zelo stradajo; včasí me imajo zelo radi; včasí pa me nihče ne pogleda; vendar ni skoro Slovana, da bi me ne rabil. (Peč.)

Jaz govorim brez jezika, vpijem brez pljuč; se veselim in žalujem, in sem vendar brez srca. (Zvon.)

S o l z i c a

na prijatlovem grobu — **Pavlu Fajfarju**, učitelju v Šmartnem pri Kranji.

Struna tvoja je vmolknila,
Glasi sladki so vtihnili,
Smert v gomilo položila
Tebe tud' je, bratec mili!

Križem voljno si se vdajal,
Delal vselej nevtrudljivo,
Mnogo dobrega zasajal
Si na terdo šolsko njivo.

Čversto so ti orgle pele,
Zmikal glase si jim vbrane,
Čute resne in vesele
Vljal jim iz srca gnane.

Cerkvi, šoli, domovini
Sluga bil si vedno vdani,
Tudi svoji rodovini
Bil v ljubezni neprestani.

Bratec, mirno zdaj počivaj,
Veseluj se v domovini,
Svojih trudov plačo uživaj,
Ker je nisi v solz dolini!

A. Štamcar.

N o v i c e.

Iz Kostelja. Večidel učiteljev toži, kako jim poletni čas šolo sprazne; posebno kedar je nauk za prvo spoved in sv. obhajilo dokončan, se šolske klopi močno zjasnijo. Za voljo tega so pri nas duhovni gospodje ta nauk na poletni čas odložili, in sicer tako, da otroci